

styring, og jeg tror også, at vi fik genkaldt den sovjetiske tidsalder, og vi fik også begrebet statsbank nævnt. Jeg vil gerne her slå fast, at der ikke er tale om en finansiel institution.

Al forveksling med noget, der minder om en bank, kan man godt glemme alt om. Der er ingen finansielle institutioner, der ville drømme om at operere med 60 pct.s tab. Jeg synes, at de pågældende, der mener, at vi udvikler det til en statsbank, skal prøve at se, om de kan få nogen til at købe denne her spændende statslige bank. Jeg tror ikke, man ville binde an med det.

Det er ikke en finansiel institution, det er en offentlig statslig erhvervsfremmeinstitution, hvor vi nu samler en lang række af de initiativer, som vi fra regeringens side finder er afgørende for at skabe en kompetent adgang til kapitalen.

Deri ligger i øvrigt delvis et svar til hr. Egil Møller, som spørger til forenkling. Dertil kan jeg sige, at overflytningen af udviklingsselskaberne, som jo hidtil har været administreret af Erhvervsfremme Styrelsen, til VækstFondens regi, hvor man i forvejen har med vækstvirksomheder at gøre, vil være en administrativ forenkling, som er ganske overordentlig fornuftig efter min mening, og som vil betyde, at vi kan få den gruppe mennesker med de kompetencer samlet ét sted i stedet for at skulle have dem flere steder inden for offentligt betalt regi. Så nu samler vi kompetencerne i VækstFonden.

Jeg vil vende tilbage til den statslige styring, som jo altså på dette punkt bliver mindre, og minde om, at udviklingsselskaberne, som vi har kunnet sidde tæt med i en statslig styrelse, ifølge forslaget bliver lagt ud til VækstFonden.

Det er ikke meningen – jeg synes, det måske er lidt ærgerligt at skulle stå og sige det her, for det fremgår meget, meget klart af forslaget – at hverken Erhvervsministeriet og dets øjensynlig meget ubehagelige embedsmænd eller ministeren, hvilken karat ministeren så end måtte have, disse dystre personer, skal bestemme over, hvilke markeder der nu kan anses at ville udvikle sig som positive, hvilke virksomheder der ville kunne byde på vækstmuligheder, eller hvilke projekter der er mest perspektiv i.

Det kan skyldes, at man ikke grundigt nok har læst alle bemærkningerne. Det kan der jo være visse undskyldninger for, for vi har meget andet at sætte os ind i, og den undskyldning vil jeg så gerne lade nogle slippe af sted med. Men jeg ved, og det kan jeg se fra avispolemik, at der er nogle, der har tilsvarende synspunkter, og

her henviser jeg til en kronik i Børsen i dag, hvor en ansat i Dansk Industri mener det samme, nemlig at det ikke skal være politikere eller embedsmænd, der skal finde fremtidens vindere. Nej, det skal det ikke, det er heller ikke meningen, det er der heller ikke lagt op til, og det ved den pågældende ansatte i DI godt.

Det er lidt ærgerligt, og når jeg siger, det er ærgerligt, så er det, fordi vi jo ikke behøvede den slags forvridninger i debatten. Vi kunne jo tale om det, der er regulært af forslaget, og ikke finde på noget, som man kan være kritisk over for.

Meningen er, at VækstFondens bestyrelse skal lave en overordnet plan for prioritering mellem de nu flere vækstordninger, som VækstFonden kommer til at arbejde med, og give denne handlingsplan til erhvervsministeren, som må formodes at godkende den, medmindre erhvervsministeren måtte have meget gode argumenter for at gøre noget andet.

Disse meget gode argumenter vil jeg forestille mig, man meget hurtigt vil blive afæsket i et samråd i Folketingets Erhvervsudvalg. Det synes jeg er en meget fin måde at formalisere den politiske overordnede stillingtagen på i fortsættelse af en lovgivning, som immervæk indebærer, at vi har et par milliarder ude i et regi, som ellers ligger meget langt væk.

At vi fra Folketingets side via den ansvarlige minister kan give meldinger i tilfælde af, at der skulle være en modsætning i forhold til det, der lægges op til fra VækstFondens bestyrelse, vil være den reelle og formelle adgang.

Jeg synes ikke, det er acceptabelt, sådan som det har været. Vi har måttet have konsulentundersøgelser, som VækstFondens bestyrelse har måttet sidde – det er ikke dem, der har bestilt dem, det har været os, enten via Folketinget eller på erhvervsministerens eget initiativ – og læse i avisen eller i konsulentundersøgelser, hvad konsulenter, henholdsvis politikere og ministre mente om de forskellige hints, der var.

Det har ført til, at VækstFonden har måttet prioritere ganske meget anderledes først den ene vej og så den anden vej på grundlag af ganske uformelle, pressebaserede viderebringelser af, hvad et flertal i Folketinget og regeringen mente. Jeg synes ikke, det er acceptabelt, og det er i det lys, man skal se ønsket om, at vi i lovgivningen fastsætter en hel regelret mulighed for overordnet og principielt at kunne give meldinger fra politisk hold, som er ansvarlig for de økonomiske midler. Jeg synes altså ikke, det